

Det, der skiller her i forslaget, der jo indeholder tre punkter, er jo, hvor langt man vil gå, og det er klart, at det afhænger af, hvor alvorlig man synes situationen er. Hvor langt vil man gå i retning af åbenhed? Det er jo rigtigt, at hvis man går meget langt, kommer man meget tæt på det, justitsministeren betegnede som nogle følsomme virksomhedsoplysninger.

Men vi har faktisk også grundlæggende det principielle synspunkt, at det skal være vanskeligt at sælge våben, for det er altså vigtigt, at vi har kontrol med dem, fordi de jo i høj grad jo er med til at danne de konflikter, der er rundt omkring i verden.

Det andet synspunkt, der bærer forslaget, er, at det her bør være en politisk beslutning, hvor vi går videre end bare at få efterfølgende redegørelser, altså hvor vi ønsker, at Folketinget direkte har indflydelse på, hvilke områder man fra et politisk synspunkt synes – for det er jo i ordets egentlige forstand en politisk afvejning – er de følsomme områder at eksportere våben til.

Den tredje del af forslaget er, at vi skal gå videre som det gode eksempel, og dér synes jeg, at ministerens, men også andre ordføreres argumentation var svær at forstå.

Justitsministeren sagde, at svenskerne jo eksporterede langt flere våben end Danmark – det er notorisk rigtigt – og derfor var justitsministerens synspunkt, at det var sværere i et land som Danmark at etablere et effektivt politisk niveau, der tog stilling til det. Det kan jeg slet ikke forstå. Mig forekommer det, at argumentationen må være stik modsat, at det i et land, som har meget store interesser – i modsætning til Danmark – i våbeneksport, selvfølgelig vil være sværere at få en stor politisk indflydelse, eller modsat sagt: Det må være nemmere i et land, der har en relativt lille eksport af våben.

Til hr. Ulrik Kragh, som nævnte, at der var positive og negative sider forbundet med våbeneksport: Det er jo rigtigt. Det er jo netop derfor, vi synes, det er en *politisk* vurdering, der skal afgøre, om man skal eksportere eller ej.

Lad os tage et eksempel: eksport til staten Israel. Det tror jeg deler Folketinget ud fra forskellige synspunkter på den aktuelle konflikt, og det siger vel bare noget om, at det i ordets egentlige forstand netop er en politisk afvejning.

Tak til den principielle støtte fra hr. Per Kaa-lund, der udtrykte principiel enighed og sagde, at det var vigtigt, at vi også skubbede på i FN, EU m.v. – helt enig. Jeg tror, man skubber bedst på, hvis man selv står frem som et godt eksem-

pel og går meget langt i det her, og det er jo derfor, vi ønsker, at Danmark skal være et foregangsland på linje med de øvrige nordiske lande i det her spørgsmål.

Det samme var nogenlunde tilfældet i hr. Peter Skaarups ordførertale.

Fru Elisabeth Arnold udtrykte på Det Radikale Venstres vegne sympati for forslaget og spurgte, hvorfor vi havde lagt så stor vægt på at nævne nordiske eksempler, og spurgte, om det betød, at vi modsat nedtonede andre fora. Sådan kan man ikke forstå det. Vi synes, man skal kaste alle kræfter ind i arbejdet i FN, i arbejdet i EU og EU-adfærdskodekset fra 1998. Når vi nævner de nordiske lande, er det jo netop, fordi de nordiske lande er gået videre, er gået videre end både EU-kodekset og FN's anbefalinger, og derfor synes vi, det er helt naturligt i denne her sammenhæng at tilslutte os de nordiske lande, som er gået langt. Det, vi foreslår med forslaget her, er jo ikke, at vi laver et eller andet, hvor vi går milevidt, men vi foreslår, at vi lader os inspirere af de gode eksempler, der er fra de øvrige nordiske lande. På den baggrund undrer det mig egentlig lidt, at De Radikale ikke kunne støtte mere direkte end bare intentionerne.

Kl. 16.30

Til hr. Jann Sjørnsen, som var betænkelig ved at sammenblande den parlamentariske kontrolmodel, som vi jo kender fra andre områder: Jeg synes, man skulle prøve på linje med andre nordiske lande, at sikre – og det er jo forskellen i forhold til at have et egentligt kontroludvalg – at Folketinget kommer ind på et meget tidligt tidspunkt og ikke kun efterfølgende bliver underrettet om, hvad der har fundet sted, men på det meget tidlige tidspunkt kan gribe ind. Der deler vi ikke synspunkt. Jeg betvivler ikke, at Kristendemokraterne i øvrigt er enig i intentionerne og ønsket om at få færre våben og få bedre kontrol med, hvad der sker.

Jeg er også enig i, at der sker noget både med redegørelserne og med transportforslaget, som vi havde for nylig, hvor vi jo sammen med Kristendemokraterne som nævnt ønskede at gå videre, hvilket der ikke var flertal for.

Derfor er vi kommet et lille stykke, men tilbage står, at vi synes, at Danmark skulle have det mod at turde at gå lige så langt som de andre nordiske lande, og derfor har vi fremsat forslaget her.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.